

Din văzduh cumplita iarnă cerne **1** de zăpadă,
Lungi troiene călătoare adunate-n cer grămadă;
Fulgii zbor, plutesc în aer ca un roi de **2** albi,
Răspândind fiori de gheață pe ai țării umeri dalbi.

Ziua ninge, noaptea **3**, dimineața ninge iară!
Cu o zale argintie se îmbracă mândra țară;
Soarele **4** și palid se prevede printre nori
Ca un vis de tinerețe printre anii trecători.

Tot e **5** pe câmp, pe dealuri, împrejur, în depărtare,
Ca fantasme albe **6** înșirați se pierd în zare,
Și pe-ntinderea pustie, fără urme, fără drum,
Se văd satele pierdute sub clăbuci albi de fum.

Dar ninsoarea încetează, norii fug, doritul **7**
Strălucește și dizmiardă oceanul de **8**.
Iată-o sanie ușoară care trece peste văi...
În văzduh voios răsună clinchete de zurgălăi.

1

3

5

7

2

4

6

8